

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1072/08
15.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, поднетој против решења Дирекције за реституцију Републике Србије број 227/07-10 од 10.1.2008. године, заинтересовано лице је "ББ", у предмету враћања имовине и утврђивања права својине, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.4.2009. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем је усвојен захтев "ББ", враћена је имовина и утврђено је право својине "ББ" на непокретностима одузетим од "ББ" на основу одлуке Месног Народног одбора __ број 8 од 24.1.1946. године и Одлуке Среског Народног одбора - Извршног одбора Жабаљ број 440/48 од 29.6.1948. године, земљиште у укупној површини од 42.61.07 ха уписано у листове непокретности број аа, бб, вв и гг КО ГГ, и то: КП бр. дд, КП бр. ђђ, које се по листу непокретности број ее и жж воде на име Републике Србије село __ и Републике Србије "АА" и КП бр. зз и КП бр. ии, које се по листовима непокретности број вв и гг воде на име друштвена својина - село __ и друштвена својина - "АА". Решењем су обавезани овде тужилац и село __ из __ да "ББ" ранијем сопственику, предају у својину и државину предметне непокретности у року од 30 дана од дана правноснажности решења, под претњом принудног извршења, а органу надлежном за упис права на непокретностима да, по правноснажности овог решења, на тим непокретностима изврши упис права својине "ББ" у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима, као и да изврши брисање свих хипотекарних терета, забележених у било чију корист на предметним непокретностима.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац истиче да је решење донето супротно одредбама члана 7. став 2. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, уз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и ускраћивање могућности тужиоцу да на ваљан начин учествује у поступку и изјасни се о чињеницама од битног значаја за одлучивање у овој правној ствари. Наводи да је позив, као странка, примио 14.12.2007. године за рочиште заказано за 26.12.2007. године, због чега је захтевао одлагање рочишта и додатни рок за изјашњење, имајући у виду да је основ за одлучивање налаз вештака, сачињен на 14 страна, којим је обрађено укупно 96 парцела. Указује на то, да тужилац, као власник земљишта, није позиван да достави документацију и да да изјашњење у поступку вештачења, а да је тужени орган игнорисао његов захтев за одређивање додатног рока. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је решењем правилно усвојио захтев, вратио имовину и утврдио право својине "ББ" на непокретностима ближе описаним у ставу 1. диспозитива оспореног решења, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено, а што тужилац ничим основаним не оспорава ни у току поступка, а ни у поднетој тужби, да је подносилац захтева био ранији власник имовине која је предмет враћања и утврђивања права својине, да му је предметна имовина без накнаде одузета у поступку аграрне реформе, да је имовина идентификована и да се налази у својини и државини Републике Србије село __ и Републике Србије "АА", да се ради о имовини која је предмет враћања по Закону о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС", бр. 46/06), као и да иста није изузета од враћања у натуралном облику на основу одредбе члана 11. Закона, а да се Република Србија, као обвезник реституције, не противи враћању предметних непокретности подносиоцу захтева.

Суд је посебно напоменуо да тужба, којом се оспорава законитост решења туженог органа, истиче да је решење донето супротно одредбама члана 7. став 2. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, уз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и ускраћивање могућности тужиоцу да на ваљан начин учествује у поступку и изјасни се о чињеницама од битног значаја за одлучивање у овој правној ствари. Наводи да је позив, као странка, примио 14.12.2007. године за рочиште заказано за 26.12.2007. године, због чега је захтевао одлагање рочишта и додатни рок за изјашњење, имајући у виду да је основ за одлучивање налаз вештака, сачињен на 14 страна, којим је обрађено укупно 96 парцела. Указује на то, да тужилац, као власник земљишта, није позиван да достави документацију и да да изјашњење у поступку вештачења, а да је тужени орган игнорисао његов захтев за одређивање додатног рока. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Суд је посебно ценио наводе тужбе који се односе на ускрапивање тужиоцу могућности да на ваљан начин учествује у поступку, па је нашао да они нису основани, јер је, и по налажењу суда, тужиоцу остављен довољан рок да се изјасни о чињеницама од битног значаја за одлучивање у овој управној ствари. Такође су неосновани наводи тужбе о погрешној примени одредбе члана 7. став 2. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, јер тужилац ни у управном поступку, а ни уз тужбу није доставио доказе да је неке од непокретности, које су биле предмет поступка, стекао теретним правним послом.

На основу изнетог, налазећи да је оспорено решење у свему правилно и на закону засновано, Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 15.4.2009. године, У.бр. 1072/08

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

зж